

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

tum essentiale transcendens ultimas differentias essentiae actualis realis, particularis: ergo talis essentia realis actualis constituitur essentialiter per esse actuale reale: sed esse actuale reale est existentia: ergo per existentiam constituitur talis essentia actualis in suo esse reali.

9 Confirmatur, id per quod aliquid distinguitur essentialiter à suo contrario vel contradictorio, est ita essentiale illi ut non possit concipi sine illo per quod distinguitur, sed entitas & essentia actualis distinguitur ab esse in potentia, quod est quasi contrarium illius secundum statum, & à nihilo quod est contradictorium ipsius per existentiam, ut constat ex dictis *questione superiori*: ergo implicat concipi essentiam actualem non concepta existentia.

10 Et si aliquis dicat quod essentia actualis constituitur in esse talis per capacitem & ordinem ad existentiam. Præterquamquod id optime impugnatur idem eximius noster Doctor, & dicit quod qui ita loquuntur decepti sunt. Aduertant quod etiam Thomistæ ita respondent; quod entitas actualis constituitur in esse talis per ordinem ad existentiam, & quod entitas actualis est existens virtualiter, fundamentaliter & in actu primo, seu in actu signato, & sicut Thomistæ impugnantur, quia illa entitas actualis præcisa quacumque formalitate est existens, quia est extra nihilum, & non est in potentia, ita similiter impugnat hęc responsio.

11 Quia vel illa essentia actualis quatenus concipitur secundum rationem suam essentialem, concipitur extra nihilum, & non in potentia, & sic necessario concipitur ut existens, quia concipitur conceptus formalis existentiae vel non concipitur extra nihilum: sed in potentia, etsi concipitur ut possibilis, & per consequens ut distincta ab existentia realiter, & ut non ens ab ente, quia inter hæc non datur medium, & sic necessario debet concipi, vel ut actualis & existens, vel ut possibilis & in potentia, sed non concipitur ut possibilis: ergo non concipitur ut existens, ergo non potest concipi entitas realis actualis quin concipiat ut existens.

12 Vrgetur, quia si existentia per rationem distingueretur ab essentia actuali, ita ut essentia duæ formalitates; in ipsamet existentia ut distincta ab essentia actuali deberent distingui aliæ duæ formalitates, scilicet essentia, existentia & ipsa existentia, ac proinde procederet in infinitum, nam actualis essentia formalitas ut distincta à quavis alia est ens simpliciter oppositum enti in potentia: ergo ut sic concepta habet rationem entis simpliciter, quia effectus formalis non apprehenditur sine ratione formali, sed illa ratio est existentia: ergo. Vnde hoc argumentum quod vrget Thomistæ, vrget nunc Aduersarios.

13 Tandem quia sicut se habet essentia possibilis respectu esse & existentiae possibilis, ita se habet essentia actualis respectu existentiae actualis, & exercitæ, sed essentia possibilis adhuc per rationem non distinguitur ab existentia possibili: ergo neque essentia actualis distinguitur ab existentia actuali. Minor sic probatur, quia essentia ut sic est synonymum entis ut sic, vnde ens ut sic, & essentia ut sic solum quoad voces differunt: ergo ens possibile & essentia possibilis idem omnino sunt, & solum per voces differunt, sed ens possibile & esse possibile sunt omnino idem adhuc per rationem, ergo essentia possibilis, & esse possibile sunt omnino idem adhuc per rationem; sed esse possibile & existentia possibilis sunt omnino idem adhuc per rationem, ergo adhuc per rationem essentia possibilis & existentia possibilis sunt omnino idem. Patet consequentia, quia quæ sunt eadem vni tertio, eo modo quo sunt eadem, illi

sunt eadem inter se, sed essentia possibilis & existentia possibilis per rationem sunt idem in ente possibili adhuc per rationem: ergo adhuc per rationem essentia possibilis & existentia possibilis sunt idem inter se.

Secunda conclusio: existentia, & entitas actualis seu essentia realis actualis sunt idem formalissimus conceptus; hæc conclusio patet ex supradictis, quia entitas actualis realis est id quo res distinguitur à nihilo, & ab ente possibili: sed existentia, est id quo res distinguitur à nihilo: ergo existentia formalissimè est entitas actualis, & realis, quam etiam conclusionem probant omnia argumenta nuper posita superiori conclusione.

Ultima conclusio, si existentia ut sic comparatur cum essentia particularibus, distinguitur ab illis distinctione includentis ab incluso, quia existentia ut sic est idem quod ens ut sic, sed ens ut sic distinguitur à particularibus entibus, seu essentia tanquam prædicatum commune inclusum in ipsis, ac proinde ab ipsis ut includentibus illud: ergo eodem modo distinguitur existentia ut sic à particularibus essentia, quia omnes essentiae particulares includunt existentiam sicut includunt ens, existentia autem non includit essentias particulares, sicut neque ens illas includit, & sic intelligo sententiam eximij nostri Doctoris quando asserit existentiam distingui ab essentia per rationem, loquitur enim de existentia ut sic comparata cum essentia particularibus, à quibus per rationem distinguitur existentia modo dicto per maiorem, & minorem expressionem, sicut ratio communis transcendens à rationibus particularibus, quas transcendit.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria solvuntur.

Ad primum nego maiorem, quia non ideo, sed quia est ens reale actuale solum, & ex eo quod sit à se, habet omnino necessariam existentiam, quæ nullo modo potest destrui, in quo distinguitur à creatura.

Ad quantum distingo maiorem. Concipitur ut prædicatum tantum contingens respectu existentiae possibilis, concedo; respectu essentiae actualis, nego maiorem.

Ad tertium concedo antecedens, quantum ad primam partem, & distingo quantum ad secundam, quia in re non sit de essentia entis, nego antecedens, quia aliqui intendunt malè & falso, concedo antecedens. Ex quo non sequitur quod existentia non sit idem quod ens reale & actuale, vnde resoluit Pater Suarez esse impossibile quod humanitas Christi Domini non habeat propriam existentiam, quia est de conceptu essentiali omnis entis realis & actualis.

Ad quantum distingo maiorem, essentia particularis concedo maiorem, essentia ut sic nego maiorem, ut constat ex tertia conclusione.

Ad vltimum concedo maiorem, & nego minorem; & ad probationem illius distingo antecedens, si illud esse de essentia sumatur pro eodem quod est habere illum conceptum à se concedo antecedens, si vero sumatur pro conceptu constituyente rem essentialiter nego antecedens, ut patet ex dictis.